

литвѣ, или вѣрвѣщъ изъ стаѣж-тѣ си и погълнѣтъ отъ най-притѣснителны мысли. Но тѣзи му сѣ най-лошы-тѣ минуты ; той е най-щастливъ — ако нѣкакво си щастіе е имало тогазъ — когато ся моли съ народъ-тѣ или имъ проповѣдва въ церквѣ-тѣ. Ный го гледамы да обхожда кѣщѣ слѣдъ кѣщѣ и утѣшава. Прѣзъ ноцъ той става да ся моли, и като наднича кѣмъ освѣтены-тѣ отъ лунѣ-тѣ улицы, които тогазъ ся виждали толкозъ тихы, гледа да види, да ли молитвы-тѣ му ся отговарятъ. Сънъ испърво ся виждало че го не хваща ; по той ся чуди и е благодаренъ дѣто може толкозъ добрѣ да си почива. Военни-тѣ едва ли могли да ходятъ на церквѣ, но граждани-тѣ были набожни и смиренни. Така зима-та ся изминува съ много болести и скѣрби; и на пролѣтъ обсадени-тѣ ся надѣватъ че Херцогъ Фридрихъ ще може да ги избави отъ несносно-то имъ положеніе. Но, прѣзъ Априлій, гибелна-та Мюлбергска битва разбива надежды-тѣ имъ ; тѣ чуватъ че Херцогъ-тѣ е паднѣлъ плѣнникъ, и че Императоръ-тѣ напрѣдва кѣмъ обсаденый-тѣ градъ. И това было истина : не останѣла вече надежда ; но, при едно Испанско воинство натрупано извѣнъ градъ-тѣ, не было лесно за Виттембергчаны да ся прѣдадѣтъ. Въ